

stillede Forslag, der er foranlediget ved Yttringer, som af mig bleve fremsatte ved Sagens forrige Behandling, og som jeg ligesledes maa ansee for nødvendig. — Derimod kan jeg aldeles ikke tiltræde det under Nr. 20 stillede Forslag, og det væsentlig af den Grund, at jeg ikke kan dele de ærede Medlemmers Tanke om, at det skulde være Staten, der fremtidig skal betale disse Indskud, og ikke de omtalte Embedsmænd. Jeg kan ikke være enig med den ærede Ordfører for Forslagsstillerne i de Yttringer, hvormed han paa Sagens tidligere Standpunkt indlede den Tanke, at Embedsmændenes Gager i det Hele ere lidt for høje. Det erkjender jeg slet ikke og kan som Følge deraf heller ikke fravige den Yttring, jeg selv senere har brugt, at jeg anseer det ligefrem for et Offer, der her forlanges af Embedsmændene, at de skulle lide Decourter i de Gager, der maae ansees for passende for det Arbejde og det Ansvar, der paalægges dem. Men er dette saa, er det ogsaa givet, at det er dem selv, der hidrage til Pensioneringen, og under den Forudsætning kan jeg ikke skjønne, at der er den fjerneste Berettigelse til at fratage dem det, de selv have erhvervet, om de ogsaa skulde gøre sig skyldige i Forhold, der efter Pensionsloven vilde medføre Tab af deres Pension. Jeg maa altsaa paa det Bestemteste modsætte mig Forslaget under Nr. 20. — Hvad Forslaget under Nr. 21 angaaer, da seer jeg egentlig ikke, at der kan være Noget til Ginder for, at det vedtages; men det vil naturligtviis være at tage under nærmere Overveielse ved den særlige Lov, hvilke de Betingelser skulde være, under hvilke de her forudsatte Muligheder skulde indtræde. En Betingelse maa i alt Fald være tilstede, nemlig den, at de Vedkommende i saa Fald give Afkald paa Pension; thi ellers træder Bestemmelsen i fuldstændig Modsetning til hele den Bygning, som ved disse Paragrapher er tænkt gennemført. — Hvad Udvalgets Mindretals Forslag under Nr. 22 angaaer, da fandt jeg ved Sagens forrige Behandling Anledning til at modsætte mig det, og jeg skjønner ikke rettere, end at der, som det nu foreligger, er for meget Opfordring for mig dertil. For det Første maa jeg gjøre den formelle Indven-

ding derimod, at dette Forslag aabenbart er et Stykke Pensionslov, som man vil sætte ind i Lønningsloven, hvilket jeg hverken kan finde rigtigt eller antageligt. Dernæst stillod jeg mig dengang at gjøre opmærksom paa, at jeg ikke kunde gaae ind paa her at vedtage Medsættelse i Pensionerne, og da navnlig ikke af Hensyn til, at de Forhold, paa hvilke Pensionslovene skulle anvendes, i Fremtiden maae ansees for at blive væsentlig ugunstigere end de, der hidtil have været tilstede. Jeg kan ikke skjønne rettere, end at det vil høre til Sjældenhederne, at Noget naaer de fulde Sætser, som ved Pensionslovens Givelse bleve ansete passende efter Vedkommendes Embedstid. Vedkommende maa altsaa noies med en ringere Pension, og skal den ovenkjøbet medsættes, faaer han efter min Mening for lidt. Men dernæst er der en anden Banfæltighed, som de ærede Medlemmer ere komne ind i, og som ikke fandtes ved det forrige Forslag, nemlig, at man ved at sætte disse forskjellige Sætser, kan bringe det til, at Folk ikke blot kunne faae i Forhold til deres Gager mindre Pensioner, men ogsaa faae en absolut taget ringere Pension af en større Gage, end de ville kunne faae af en mindre. Jeg kan derfor ikke paa nogen Maade gaae ind paa dette Forslag under Nr. 22. At jeg heller ikke kan anbefale Forslaget under Nr. 23, følger af, at jeg har stillet Forslaget under Nr. 24, og jeg har troet i, dette at imødekomme de Indvendinger, der ved forrige Behandling bleve gjorte mod den da foreliggende Redaction. Jeg fastholder, at det vistnok i det Hele maa ansees for at være hensigtsmæssigt at henvise de i § 20 omhandlede Spørgsmaal, som forøvrigt ikke have nogen stor praktisk Betydning, naar der ikke længere er Tale om Sædtillæg, til en særegen Domstol, som i saa Tilfælde dannes af den Minister, under hvem Vedkommende hører, og Stantsministeren; og jeg har end hyderligere imødekømt de Erindringer, som forrige Gang gjorde, derved, at jeg ikke har ladet Reglen komme til Anvendelse paa de nuværende Embedsmænd, forsaavidt de støttede deres Krav paa en ældre Lov, men kun paa de Embedsmænd, der fremtidigt blive ansatte, og som altsaa vide, at det er Betingelsen,